

[Aase Olesen]

Jeg skal ikke undlade at gøre opmærksom på, at redegørelsen derefter indeholder en række selvmodsigelser, og en af dem vedrører netop det overordnede økonomiske.

I sp. 5002 står der, at det er regeringens udgangspunkt, at det generelle ydelsesniveau i dag har en sådan højde, at der allerede heri kan ligge en barriere for at forsøge sig på arbejdsmarkedet. Vi må derfor finde den rette balance mellem niveauet for arbejdsløshedsdagpenge og kontanthjælp og for, hvad der kan opnås på lavtlønsområdet.

Det er rigtigt, og det kan mange måske skrive under på, men hvad hjælper det så, når der på de sidste sider står, at vi i øvrigt kommer med et forslag, der generelt hæver niveauet med 2 mia. kr.?

Hvor er sammenhængen? Hvad mener man egentlig? Det kan godt være, at ministeren har skrevet dette før jul og før finanslovsforslaget, men så kunne man dog have gjort sig den ulempe at få tingene til at hænge sammen. Det har man ikke gjort.

Det næste, jeg vil sige noget om, er det, der er nævnt i sp. 4996, hvor der står, at det vigtigste i den såkaldte fattigdomsrapport, altså Socialforskningsinstitutets rapport om de fattigste i Danmark, er analysen af, hvad det vil sige at være fattig i dagens samfund.

Det er jeg enig i. Men jeg vil dog ikke undlade at gøre opmærksom på, at sådan som jeg læser rapporten, påpeger den fem helt væsentlige punkter, som vi kunne have taget stilling til. Til en vis grad er de nævnt i redegørelsen, men heller ikke særlig konkret.

For det første siger rapporten, at der er behov for alternative beskæftigelsesmuligheder for mindre produktive personer, og at en indledende periode med særlig beskyttende arbejdsbetingelser er nødvendig.

For det andet siger rapporten, at langtidslidende bistanndsklienter skal have jobtilbud i lighed med dagpengemodtagere. Det har ministeren taget med.

For det tredje: De boglige krav til de ældre langtidslidende med syv års skoleuddannelse bag sig må opgives. De midaldrende ufaglærte skal have mulighed for en uddannelse med praktisk indhold.

For det fjerde: Når det lykkes at få en langtidslidende i gang igen, må samfundet opgive tidligere økonomiske krav, herunder gammel

skattegæld og børnebidragsgæld, så den pågældende oplever, at det hele nytter noget.

Endelig for det femte: Et stort, samlende punkt om, at det handler om på lang sigt at forbedre børnefamiliernes vilkår og økonomi, bekæmpe vold, undgå skilsmisser og tvangsfjernelser og forbedre alkohol- og narkotikapolitikken. Meget hurtigt opremset er det det, jeg oplever at fattigdomsrapporten har foreslået os at gå i krig med. Her ser jeg kun meget lidt konkrete tanker om, hvad regeringen vil gøre.

Det næste, socialministeren nævner, er problemerne med at gå nye veje og at gå på tværs af sektorerne. Det får vi en debat om senere i dag. Jeg skal derfor ikke nu gøre mere ved det, men blot påpege, at ministeren i sp. 4997 nævner, at det drejer sig om at lokalisere dem, der har det svært. Det kunne have været ønskværdigt, om man havde givet et bud på, hvem regeringen opfatter som de egentlig svage. Jeg skal vende tilbage til, hvad disse grupper efter vores opfattelse omfatter.

Ministerens siger med henvisning til de nye kontanthjælpsregler, at det er vigtigt, at der bliver frigjort ressourcer i kommunerne, så der kan sættes mere ind på en aktiverende indsats. Nu ved jeg ikke nøjagtigt, hvad man tænker på med den aktiverende indsats. Jeg vil dog bemærke, at det egentlig er ret fantastisk, at man laver en socialpolitisk redegørelse uden at komme ind på det, som er bistanndlovens første og væsentligste punkt, nemlig kravet om, at man først og fremmest skal give vejledning og rådgivning. Det synes jeg nok er et savn her, for hvordan skal vi udbygge vejledning og rådgivning?

Ministerens siger i sin redegørelse sp. 5004, at med henblik på at styrke indsatsen på disse mange forskellige områder bør de forskellige refusionssatser for sociale ydelser, der i et vist omfang er alternative, gøres ensartede. Ja, det kan godt være, at det er den vej, vi skal, men der skal ikke være nogen tvivl om, hvad Det Radikale Venstre melder om det. Vi mener faktisk, at vi skal vende refusionerne på hovedet – forstået på den måde, at der skal være en højere refusionsprocent på vejledning og rådgivning og en lavere på behandling og lappeskrædderi. Derfor kan det da selvfølgelig være en vej at gå at gøre dem ensartede, men jeg tror altså, målet må være, at vi simpelt hen vender refusionerne helt på hovedet.